

Brev

*Von: Johan Ulla, Haramsøy. Ålesund. Norwegen.
An: Stud.odont. Per Ulla, Feldpostnr 48524.D.*

Ulla, 14/11-1944

Kjære kamerat!

Jeg har ikke hørt om du har fått brevet som jeg sendte deg for aldri så lang tid siden, men jeg sender deg i dag noen ord igjen. Egentlig burde jeg ha vært meget flittigere å skrive til deg, men som du kanskje vet, er brevskrivning en av mine mange svake sider. Så når du ikke får brev fra meg oftere, kommer det slett ikke av at jeg ikke tenker på deg, for det gjør jeg daglig, tør jeg si. Jeg leser også alle dine brev hjem, så du forstår jeg er meget godt orientert om hvordan dere har det som ble sendt avgårde. Tiden flyr i grunnen forbausende fort, det er ufattelig at det allerede er et år siden dere ble tatt, men almanakken viser dog at så er tilfelle. For meg har også dette året vært nokså negativt med hensyn til de tidligere framtidsplaner. Jeg var nedover en tur først i september, men fant ikke forholdene holdbare for å fortsette. Så nå er jeg som du ser atter på hjemlige trakter, hvor jeg fordriver tiden så godt jeg kan. Noen lesning blir det ikke, dertil er energien for liten. Jeg kiker på enkelte ting når jeg har bruk for det i mitt daglige virke i de praksiser som forekommer, men noe planmessig studie blir det ikke tale om. Jeg leser dog en god del litteratur av det sparsomme bibliotek som vi har og det tror jeg gjør godt. Man vil gjerne bli altfor mye fagidiot da all tid går med for å tilfredsstille dagens behov i de daglige studier, så litt litteratur utviler andre sider av ens evner.

Dessuten driver jeg litt som snekker, jeg har blant annet laget en modell i tre av det gamle Ullatunet. Målestokken er i forholdet 1:200. Jeg har gjort alt så omhyggelig og nøyaktig som utsagn og tomter tillater det. Jeg syntes det var et morsomt arbeide, og dessuten syntes jeg det var på høy tid det ble gjort,

for det tynnes temmelig fort i den flokken som ennå husker hvordan husene stod for 50-60 år siden. Det er så mye som er blitt forsømt å ta vare på av gammelt her i bygda, at jeg vil gjøre mitt beste for å holde fast på det som ennå kan bevares.

Ja, det har vært mange mannefall i Haram siden sist jeg skrev til deg. På Ulla er det altså gamle Kristianna, E. M. Ulla og Karl K. Ulla. E. M. døde av pleuritis + vann i lunge- og hjertesekk. Han gikk og drog seg hjemme i flere måneder før han reiste på sykehus. Tapning ble foretatt, og han var i god bedring helt til først i oktober. Da hadde han vært uforsiktig så han ble kald, dette førte til en dundrende pneumoni som gjorde det av med han på noen få dager. Han døde på min geburtsdag. 11. oktober, 65 år. Usland med følge har nå overtatt godset med bopel i hovedbygningens østre fløy. I vestre fløy huserer fremdeles fyrvokteren i første etasje, og den inkarnerte seminarist Laura fra Stryn i andre etasje. Så det er intet eremitthjem lenger. Jeg savner i grunnen min gamle nabo mer enn jeg vilde ha trodd før. Han var trods alt en linje i bygdas ansikt, en temmelig dryg fure sogar, som man ikke kunne unngå å legge merke til. Det var på mange måter en bra mann, sier mange nå. Ja, han selv var unnskyldt for så vidt som han ikke kunne for at han ble født 100 år for sent, også på det område var han altså noe for seg sjøl - andre originaler blir gjerne undskyldt med å være født for tidlig. Men faktum er altså at han er borte, og at det eneste som lever igjen etter han er de mange minner om den og den og den gangen, om alt som han gjorde som formann i gravnemnda, som dampskipsekspeditor, som gårdbruker, hesteopdretter og litterat: "Regnet silar og vinden susar, og skodda heng tung og grå innerter lia --". Akk ja, sann, nett slik var været den dagen vi grov grav til han, det silregnet da det lille følget kom til kirkegården. Fred med hans minne, meg gjorde han ikke noe ondt.

Karl K. ble skutt ombord på "Eira" 24. oktober på veg til Aalesund. Britiske fly gikk til angrep fra kloss hold, og resultatet var 16 drepte og mange sårede. Av de drepte var bare 1 under 40 år, nemlig styrmann Hurlen. De fleste var familiefolk, bl.a. 10 husfedre, og 3 husmødre. Av folk som du nok kjenner var det foruten Lars-Karl: Knut-Peder på Flem (far til Knut-Olav), Karl

Olsen - Austnes, Astrid Nogva (tvillingsøster til Smed-Olav) Sverre H. Haram (bror til Nysta-Bernt). Disse 4 ble begravet i felles grav på Austnes (ikke Peder Flem). Kirken var helt full til trods for at det bare var øyas befolkning som deltok. Det var en stor sørgekare i Lars den dagen. Også vår gamle venn J. Nerbøvik var her.

Det har vært et eiendommelig vakkert vær denne høsten, storm har omtrent ikke forekommet, så man til sine tider kan tro man er forflyttet til andre breddegrader på vår klode. Folk her har det bare bra. Skomakeren driver sitt virke for fulle mugger nå som før, mørbaner sine runde lår, og slår i stykker sine bukser, men det gjør ingenting, for han tjener penger, gjør business i stor stil, så humøret er på topp. I sommer dro han rundt inne i fjordene og fikk smak på hyttelivet, men prosjektet hyttebygging i Ulla-dalen er visst foreløpig nedlagt. Kvernholmen fyrårn brente også ned hin begivenhetsrike 24. oktober. Residensen står igjen, men det virker allikevel temmelig kollet å kike utover nå. I disse dager er det på tapetet å starte en kveldsskole her i kretsen. Fagene blir antakelig matematikk, engelsk og tysk. Det er akkurat nå en rolig tid for fiskerne, så det blir nok et bra tall som melder seg. Foreløpig er det 11 mann: Maligård, Struni, Dikken, Kåre, Halvard, Pittersen, Rolv, Einar, Knut Åkre, Anders og Petter Tomren. Håper at dette brevet må komme fram før jul, og med håp om en hyggeligst mulig jul og gjensyn i det kommende år, vil jeg avslutte denne min epistel. Jeg er overmåte stolt av å ha prestert to hele ark. Blir jeg mann til det, skal jeg sende et brev til om ikke så lenge.

Hilsen Johan